

Budapest-Budafoki
Református Egyházközség

HÍRLEVELE

2022. ősz – Reformáció hava

„...mi is, akiket a bizonyágtevőknek ekkora fellege vesz körül (...) állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.” (Zsid. 12: 1.)

A Szentírás tanúsága szerint az élet: futás. Sokszor izzadtságos, nehéz és fáradtságos, nem ritkán pedig hegynek felfelé kell folytatni. Ám a legfontosabb, hogy a futásnak márpedig minden esetben valamilyen célja van. Olyan nagyszerű lenne, ha a gyülekezetünkben minél többen kezdenének el „futni” a szurkolás helyett.

Az életünk célját megtalálni sosem túl késő és sosem túl korai. De olyan sok minden akadályoz bennünket ebben. Talán legfőképpen az a gondolat, hogy ezt a célt csakis egyedül, mindenkit kizárva, a saját egyéni életemre vonatkoztatva találhatom meg. Természetesen az életünk egyedi és utánozhatatlan módon van jelen Isten tervében, de emellett olyan rossz látni sokak életében a magukra hagyottságot, a hagyomány és az örökségek erőszakos eltépett láncait. Ez mondat a Zsidókhöz írt levélben azt a mély bibliai meggyőződést fejezi ki, hogy igenis figyelni kell az előttünk járókra, azokra,

akik legalább néhány méterrel már többet futottak, mint mi. Ezek a bizonyágtevők – legfőképpen pedig maga Jézus Krisztus – életükkel, szavaikkal utat mutatnak, segítenek emberré válni és ráatalálni arra a küldetésre, életcélra, ami a legegységesebb emberi, de egyszersmind mégis a legszemélyesebb sajátunk lehet.

Az Örökség évében ezért szeretnénk gyülekezetünk bizonyágtevőire is figyelmet fordítani. Hálát adni az életükért, szolgálatukért és felmutatni őket, mint a fiatalok és idősebbek számára is sok szempontból értékes, iránymutató testvéreket.

Az Örökség Éve: Pünkösdtől a Reformáció hónapjáig

(gondnoki beszámoló)

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2 Kor. 12,9)

Eltelt a nyár és elindult a tanév is. Naponta kaptuk és kapjuk a híreket a háborúról, az energiaválságról, a klíma katasztrófáról, stb. A nyáron nagyon meleg volt, és kevés volt az eső, szeptember végén túl hideg van

és sokan panaszkodnak a sok eső miatt. Mint a népdalban. "... soha sincs jó idő, mindig esik az eső"! A

média világa törekszik vélemény burokba zárni minket és egymás elleni harcra buzdítani. Ez a lelkület

megtalálható volt már Pál apostol idejében is. Voltak olyan szellemi és emberi erők, amik éket akartak verni az egyház tagjai közé. De a magukat erősnek gondolók sokszor megszegyenülnek. Viszont az Isten kegyelmében bízó, akik alázatosan végzik szolgálatukat, mennyei erőforráshoz jutnak és az utókor hálaival gondol rájuk. Emlékezzünk október 2-án arra, hogy 95 évvel ezelőtt szentelték fel templomunkat. A templomépítő Demjén Istvánt 25 évvel később, 70 évvel ezelőtt megalázva küldték el Budafokról. De ma már kevesen emlékeznek azokra, akik ezt elvégezték. Demjén István nevét viszont nemcsak utca, de iskola

is viseli. Adja Isten, hogy gyülekezetünkben és intézményeinkben tudjuk méltóképpen hordozni és gyarapítani az ő szellemi örökségét!

A nyár igencsak eseménydús volt. Gyülekezeti és iskolai táborok követték egymást a gyülekezeti tereken, a gimnáziumban és szerte az országban. Köszönöm lelkészeink, presbitereink, állományban lévő és önkéntes munkatársaink önzetlen és eredményes szolgálatát. A táborokról ebben és a további hírlevelekben is beszámolunk.

Július 2-án Örkényben megkerestük és megkoszorúztuk Demjén István és családja sírját. A gyüleke-

zet lelkész asszonya és presbiterei nagy szeretettel fogadtak minket és emlékezetes beszélgetéseket folytattunk.

Számomra a legemlékezetesebb a július 18-23 közötti berekfürdői gyülekezeti tabor volt. Idén csúscsot

javítottunk a résztvevők számában. Örömteli volt, hogy a kisbabától a 80 évesig milyen sokszínű volt a résztvevők és a szolgálatot végzők köre is. Kereszünk a helyszínt jövő évre. Várjuk a tippeket a 100-150 főt befogadni tudó színvonalas helyszínekre.

Sajnos idén az eső elmosta a gyülekezeti kenuzás első időpontját, de a szervező Balla Csaba és a lelkes résztvevők mégis találtak egy másik megfelelő időpontot.

A nyár végén különös ajándék volt számomra, hogy megszületett negyedik unokánk, Németh Lilla.

A hódmezővásárhelyi országos református tanévnnyitón vehette át a presbitériumunk ajánlása alapján elnyert Makkai Sándor-díjat Ábrahám Angéla, iskolánk tanára és gyülekezetünk tagja. Gratulálunk!

Szeptemberben visszatértek a tanulók intézményeinkbe. Köszönöm az odaadó munkát végző munkatársak nehéz feltételek között végzett szolgálatát. Hamarosan megünnepeljük iskolánk indulásának 10. évfordulóját is. Remélhetőleg az év végére használatba vehetjük iskolánk állami és egyházi támogatásból épülő új épületszárnyát. Kérjük a testvérek imádságos támogatását ehhez a munkához.

A havi rendszerességű ifjúsági istentiszteletekre szeretettel hívjuk a fiatalokat és köszönjük a szolgálók, különösen a dicsőítő zenészek áldozatvállalását.

Sajnos a szomszédságunkban zajló háborúnak továbbra sem látható a vége. Ezért szükség van a folyamatos segítségre. Büszke vagyok arra, hogy közösségünk jelentős összeget és tárgyi adományt gyűjt össze Juhászné Szabó Kata diakónus koordinálásával. Pál Sándor testvérünk eddig több, mint száz fordulóval szállított ki segélyt Kárpátaljára. Presbitériumunk döntése alapján tíz Kárpátalján maradt református lelkészt fejenként havi 30.000 Ft támogatásban részesít, egyenlőre az év végéig. Köszönjük az eddigi segítséget és kérem, hogy ki-ki lehetőségei szerint továbbra is utaljon erre célra gyülekezetünk számlájára. Sajnos nem látható a háború vége. Azért kérünk készpénz utalást, mert egyrészt a nagyobb egységcsomagokat könnyebb kezelni, másrészt a mennyiségi vásárlásnál az áruházakban kedvezményt kapunk.

A szeptember 23-25-i hétvégén mezőpaniti és fancieskai testvérgyülekezetünkkel közös autóbuszos kiránduláson vettünk részt Sátoraljaújhelyen és környékén. A teljes létszám meghaladta a 120-at. Köszönöm Szalontay Károly presbiter testvérünk odaadó szervező és bonyolító munkáját. A hírlevélben több beszámoló is található erről az alkalomról.

Szabó Kata diakónus fizetését is részben rendszeres havi támogatók adományából tudjuk fedezni. Köszönjük az eddigi adakozók odaadását és akiben van erre elhívás, várjuk a bekapcsolódását ebbe a szolgálatba. Fórizs István presbiternél lehet jelentkezni a rendszeres diakónus fizetés támogatásra. Presbitériumunk döntése alapján felújítottuk és akadálymentesítettük a templom bejáratot. A szeptemberi

Bornapokon a templomkerti alkalmakon már teljes szépségében használhattuk. Aki estefelé a templom közelében jár, megcsodálhatja az új díszkivilágítást is. A teljes költség meghaladja a 20 millió forintot. A még hiányzó mintegy 2 millió forinthez kapcsolódóan adakozás történhet a gyülekezeti számlára áttalálással „Kert felújítás” megjegyzéssel.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az egyházfenntartási járulék (nem adó!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket. Továbbra is kérjük, hogy ki-ki lehetőségeihez mérten, havi rendszerességgel vállalja az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot. Kérjük a testvéreket lehetőség szerint az online perselypénz utalásra is.

Folyamatosan kövessük figyelemmel a www.feltamadas.hu honlapot és az ott található gyülekezeti naptárat.

Sok konfliktus és kihívás vesz körül minket. Ha el is keseredünk időnként, gondoljunk bele, hogy gyülekezetünk, óvodánk és iskolánk is milyen nehéz körülmények között indult el, azóta milyen so-

kat fejlődünk. Bízunk abban, tegyük azért, hogy még előbbre lépünk. De ne indulatból, hanem meggondoltan, tetteink hatását mérlegelve. Vegyünk példát Pál apostolról:

„Ezért a Krisztusért örömmel telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetéseken és szorongatásokban; mert amikor erőtlenségben vagyok, akkor vagyok erős.” (2 Kor. 12, 10)

Budafok, 2022. október 1.
Áldás! Békesség!

Németh Géza
főgondnok

Hűségérme

Gyülekezetünk presbitériuma úgy döntött, hogy az Örökség évében megemlékezik azokról a gyülekezeti tagjainkról, akik hosszú évtizedeken keresztül hűséggel szolgálták a gyülekezetünket. Évről-évre szeretnénk öt-öt gyülekezeti tagunk számára egy-egy ún. „Hűségérmét” adományozni. Ez az érme – amely a régi budafoki gyülekezeti pecsét képét és feliratait idézi – nem elismerés vagy jutalom. Sokkal inkább az Isten iránti hála kifejeződése. A gyülekezetünk szeretné megköszönni és számbavenni

mindazokat az ajándékokat, amiket a közösségünk tagjain keresztül kaptunk és kapunk.

A 2022-es esztendőben az alábbi gyülekezeti tagok számára adományoztunk Hűségérmét:

Jónás Piroska, aki egész családjával hűséges szolgálója a gyülekezetünknek. Presbiteri szolgálatán túl, odaadását többek között számtalan szépséges úrasztali terítő és egyéb díszes műremek hirdeti templomunkban.

Fehér István, aki hosszú éveken keresztül szolgálta és szolgálja jelenleg is presbiterként gyülekezetünket a legváltozatosabb feladatkörökben, többek között az elesettek és ápolásra szoruló testvérek segítése és támogatása terén.

Dávid Géza, aki cserkészskora óta kötődik gyülekezetünkhöz, és akkori szolgálatait folytatva, jelenleg is áldozatkész tagja a közösségünknek, mely többek között az úrasztali edények elkészítése terén mutatkozik meg.

Székely Ágnes, aki gyülekezetünk korábbi lelkésze, Székely Sándor gyermekeként majdnem születésétől fogva a közösségünk tagja. Hosszú évtizedekig tartó pe-

dagógusi szolgálata, és iskolánk igazgatótanácsában betöltött szerepe is hálaára kötelezi gyülekezetünket.

Nemeskéri Sándor, aki több évtizeden keresztül látott el nagyon változatos szolgálatokat gyülekezetünkben. Többek között egyházközségünk presbitere és hűséges hitoktatója is volt.

Gyülekezeti énekkar a pandémia alatt: „zoommogó kórus” és „erkélykórus”

„A lélektani jelenségeknek a biológiai rendszerrel való kapcsolata, a pszichoszomatikus kölcsönhatás leginkább a tudattalannak, különösen a kollektív rétegnek a vegetatív idegrendszerrel való kapcsolatán keresztül valósul meg.(...) A tudatos és tudattalan lelki működés kapcsolatából egy testi működést, jelentősége miatt (...) kiemelek. Ez a légzés, ami lehet tudatos, akaratlagos és lehet tudattalan, automatikus is (...). A bibliai teremtéstörténetben Isten az embert azáltal tette élővé, hogy belé lehelte az életnek leheletét. Jézus is rájuk leheléssel ad Szentlelket a tanítványoknak.(...) A legtöbb vallásban jelentős szerepet játszó énekléseknek nemcsak a racionálisan megragadható tartalma a jelentős, hanem a nagyon különféle éneklési szokásoknak

közös hatása, a légzésszabályozás. Egy gyülekezet tagsága így kerül például vegetatív, és érzelmi összhangba egymással.” Idézet Bruckner Adrienne: Egy kis technika című könyvéből, eredeti forrás: Süle Ferenc: Valláspatológia c. Könyv

2020 márciusában a gyülekezeti kórusmunkát teljesen lehetetlenné tette az új, ismeretlen vírus felbukkanása. Két hét kényszerszünet után elindítottuk az online próbákat a zoom alkalmazás segítségével. Persze a virtuális térben történő találkozás nem teremtette meg a fenti idézetben említett összhangot, mert nem voltunk egy légtérben, és hamar kiderült, hogy együtt énekelni a zoom időbeli késései miatt nem lehet. Beszélgetni tudtunk, de énekléskor mindenki kikapcsolta a mikrofonját, és csatlakozott hozzám, a zongorához, és családtagjaim énekhangjához. Olyan volt ez, mint két hónap vándorlás a sivatagban, mindig csak egy-egy korty vízzel enyhítve az együttlét hiányát. Igazi felszabadulást jelentett 2020. május 18-án az első erkélypróba Fraskó Katiék erkélyén. Megtartottuk a szokásos évvégi kerti partinkat is, ahol az eszem-iszom mellett örömmel szoktuk szórakoztatni magunkat, és Fraskóék szomszédait.

Ősszel jelenléti formában, maszk használatával kezdtük a próbákat, de a templomban, mert ott nagyobb távolságot tudtunk tartani egymástól. Készítettünk néhány felvételt is a kedvenc énekeinkből, amiből aztán fel tudtunk használni az őrbottyáni

Barnabás csoportnak küldött karácsonyi üzenetben. Októberben sikerült egyszer szolgálni istentiszteleten, mielőtt novemberben újra az online térbe kényszerültünk vissza. Igazi felüdülést jelentett az éneklés az óvodások karácsonyi ünnepségén a templomban, és a karácsonyi kántálás ötlete, amikor szabad téren, maszkban, de mégis átélhettük az együtt éneklés lehetőségét, élményt adva ezzel nemcsak a hallgatóságnak, de magunknak is.

2021. év elején már kezdtünk belefáradni az online próbákba, főleg mivel semmi kilátásunk nem volt élő szolgálatra. Újra a sivatagban érezhettük magunkat, ahonnan ismét májusban tudunk kiszabadulni az erkélypróbákkal. Énekelhettünk a pünkösdvasárnapi istentiszteleten, és megtartottuk az évzáró kerti partit.

2021 őszén újra visszakaptuk a régi kóruséletemet, azóta jelenléti próbákat tartunk, online kapcsolódási lehetőséggel azoknak, akik betegség vagy egyéb elfoglaltság miatt nem tudnak eljönni. Két év szünet után megint sor kerülhetett az énekkar által végig kísért különleges liturgiáinkra: 2021-ben a Karácsonyéli áhítatra, és 2022-ben a nagycsütörtöki Lamentációs istentiszteletre. Újra részt vehettünk a Református Zenei Fesztivál keretében kórustalálkozón, és a Budafoki Mozart Ifjúsági Zenekarral templomunkban rendezett közös koncerten. A második járványhullámban kiderült, hogy a fertőzés szempontjából legveszélyesebb aktivitás az

éneklés. Különösen hálás vagyok Istennek azért, hogy a közös éneklések alkalmával tudomásom szerint nem történt fertőzés, és hogy a kényszerű nélkülözés után visszakaphattuk ezt az összetartó, egymást segítő szeretetközösséget! Kórusunk szeretne aktív szerepet vállalni a megújult gyülekezeti énekeskönyv bevezetésében, valamint a karácsonyi kántálás hagyományának továbbvitelében. Aki csatlakozna hozzánk, azt szeretettel várjuk hétfő esténként a 19 órakor kezdődő próbáinkon!

*Ábrahám Edit
az énekkar vezetője*

Berekfürdő családi tábor

2020.07.18-23.

Ezúttal – Cavalloni Gyöngyi testvérünknek hála – autóval közelíthettem meg a berekfürdői Megbékélés Házát. Kicsit küzdöttünk a helymeg-határozással, de azért jó időben odaértünk. A település egyébként 1930 körül kezdett kialakulni miután 1928-ban kutat furtak ide, melynek termálvizét hamarosan gyógyhatásának nyilvánították. Ezen túl egy ideig a karcagi fátyolüveg-gyártásnak is működött itt részlege, ahol Veres Zoltán ügyvezetésével ipari üveget készítettek például rádiótávcsövekhez. Másodjára lehettem itt táborban és a munkatársi megbeszélésekkel együtt negyedjére. Ezúttal az ifjúsági házban lettem elszállásolva. Az esti téma a szabadulás öröme volt, majd ismerkedős

játék következett. A kedd reggeli áhítat témája Lót menekülése volt Sodomából. A fő téma pedig Isten szeretete, amit az előadás után kiscsoportokban is meg beszélhettünk.

Ebéd után az ifisek jóvoltából irodalmi kávéházban vehettünk részt. Ezután viszont a hőség okán a többség a fürdőbe menekült. A hűsölésen kívül persze a gyógyvizes medencék vagy akár az örvény-medence is vonzó lehetett. Este a felnőttek Főríz Istvántól egy újabb archeometriai előadást kaptak. Én viszont egy kereskedő-játékot vezettem az ifiseknek. Ezért a játékért korábban kevésbé rajongtam, most rájöttem, hogy vezetni sem könnyű, azonban a jelekből ítélve jól sikerült. Még az a csapat is végig küzdötte, akinek a karavánját sajna a második körben kirabolták.

A szerdai téma a hűség volt. Este pedig gender témában volt egy fórumbeszélgetés.

Csütörtökön Poroszlón látogattuk meg a Tisza-tavi Ökocentrumot. A víztározót magát a hetvenes években építették. Poroszló, mint fontos tiszai átkelőhely már Béla király névtelen jegyzőjének gestájában is szerepel. Később IV.Béla és V.István viszályában mint tárgyalóhely jelenik meg. Érdekes még, hogy Eger kapitányának Bornemissza Gergelynek is volt itt birtoka, sőt a jelenlegi polgármester is ezt a vezetéknevet viseli. Alig érkeztünk meg, máris egy nagyszerű játék lehetőség ragadta meg a fiatalok

figyelmét: egy kis tavacska, ahol fatutajokon lehetett evezgetni. Dám-szarvasok és gödények karámján keresztül érkeztünk a főépülethez, ahol azt gondolom a regéből jól ismert viza volt az egyik fő attrakció. A torony tetejéből a nádas nagy részét be lehetett látni, az elsuhanó motorcsónakokban testvéreinket sejtthettük. Rövid étkezés után további karámok jöttek; fürge teknőssel és ornitológiai élményekkel gazdagodtunk.

A tájház megtekintése után még megmártóztunk az igen sekély tóban. Este Csatai Viki a gyógyulás örömről beszélt. Aztán jöhetett a vetélkedő kép és idézet azonosításokkal, helytörténeti és zenei kérdésekkel. Haas Gáborral és Nyári Mersével az utolsó percig készítettük az összeállítást. A pénteki téma Isten békessége volt. Utána pedig rengeteg program; láthatatlan színház, sorverseny, foci és némi ping-pong. A napot tábortűz zárta. Másnap istentisztelet után kiscsoportban osztottuk meg a hét élményeit.

Szabó Máté

2022. szeptember 23-25. között mezőpaniti és fancsikai testvérgyülekezettünk tagjaival közös kiránduláson vettünk részt Észak-Magyarországon.

*„ Ó, mily szép és mily gyönyörűséges,
ha a testvérek egyetértésben élnek!
Olyan, mint a Hermón harmatja, amely
leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld
az Úr áldást és életet mindenkor!
Zsolt.133,1-3*

Békesség Istentől! Áldás békesség!

Kedves testvéreim az Úrban! A tavasszal, amikor a kirándulás szervezéséről szó esett, már akkor tudtuk, hogy Istentől kaptunk egy újabb imatémát. Imádkozni kell a szervezőkért, imádkozni kell a megfelelő időért, a helyért, és imádkozni kell a testvérekért! Mily csodálatos, hogy Isten imákat meghallgató, kérésünket, annál jobban, mint ahogy megérdemelnénk, bőségesen megadó. Minél közelebb érezve a találkozást, annál jobban vártuk, hogy a szeretet, amelyet Istentől kaptunk, kibontakozzék a Budafoki, Fancsikai és a Mezőpaniti testvérek között! Megérkezésünkkel éreztük, hogy hazajöttünk, hogy egy családba tartozunk, hogy egy közös test tagjai vagyunk! Egymás köszöntésében, kézfogásában, ölelésébe burkolózva, talán könnyes szemmel, remegő hanggal, kezdtük el e rövid együttlétünket! A Magyar Kálvária útvonalán sétáltunk, s ahogy olvastuk az idézeteket a műemlékeken, éreztük, hogy soha sem voltunk egyedül, ahogy a zsidók levelében van megfogalmazva: „Nem maradok el tőled, sem el

nem hagylak téged.” Zsid.13,5 Péntek este, közös áhítaton, zsoltárokat énekeltünk, majd kötetlen beszélgetés és heves szurkolás következett a tv előtt! Szombaton, Isten megajándékozott egy csodálatos meleg napsütéssel! Örömmel találkoztva újra kedves testvéreinkkel, indultunk el a Megyer-hegyi Tengerszemhez, Magyarország legszebb természeti csodájához. Csoda volt valóban amit Isten alkotott, szemünket gyönyörködtette, áldás volt szívünkben, hogy mennyi jóval megáldott minket az Isten! Hercegkút következett, a Götzi borpincét látogattuk meg, majd Füzérre utazva, a templomban énekeltük el hálaadásképpen, a „Megáldjon minket az Isten” című zsoltárunkat. Következett egy pár lépcső és lenyűgözött Füzér vára. Gyönyörűen pompázott a maga falaival, úgy érezte az ember magát, hogy visszament a történelembe, átélve az ottani eseményeket. Megfogalmazzuk, hogy Isten nem csak erős vár a mi életünkben, hanem menedék is, és mindig voltak emberek, akik Isten ügyét, a haza előremenetelét becsülettel szolgálták! Este a kötetlen beszélgetés mellett, ízelítőt kaptunk a paniti hagyományos táncból. Vasárnap a sárospataki református templomban hallgattuk Isten igéjét, zsoltárokat, dicséreteket énekeltünk. Megtekintettük a Kollégium és Gimnázium épületében a könyvtárat, a múzeumot és az újonnan épülő sportcsarnokot Nagy-Baló Csaba igazgató vezetésével! A város ékességét se hagyhattuk ki a Rákóczi várat! Eljött az elkészítés ideje, fájó szívvel, de teli élményekkel

elbúcsúztunk egymástól, megígértük egymásnak, hogy még találkozni fogunk!

Szeretett testvéreim! Köszönjük a felejthetetlen élményt, a szeretetet mellyel fogadtatok, érezve, hogy ha távol is, de nem vagyunk egyedül! Összeköt minket az emberi ragaszkodás, az ölelés, a kézfogás, a nyelv, a hagyomány, a bércek, és a legfontosabb, Isten szeretete, mely bennünk, velünk van minden nap! Soli Deo Gloria! Egyedül Istené legyen a dicsőség!

Atyafiságos köszöntéssel

Zoltáni Attila énekvezér

„Edd hát csak örömmel kenyeredet, és igyad jó szívvel borodat, mert immár kedvesek Istennek a cselekedeteid!” Prédikátor 9,9

Felemelő kiránduláson vehettünk részt az elmúlt hétvégén mezőpaniti és fancsikai testvéreinkkel Magyarország – számomra - egyik legcsodálatosabb részén, a Zemplénben.

Szalontay Károly szorgos előkészületei és tervei alapján a mintegy 120 lelket számláló, 2 busznyi csapatunkkal pénteken reggel vágtunk neki a kalandnak. Már a néhány órás buszozás is alkalmat teremtett jóleső beszélgetésekre, ismerkedésre, így az idő is gyorsan elröpült, míg megérkeztünk csodás szálláshelyünkre, Sátoraljaújhely közelébe. A töltekezést a Magyar Kálvárián folytattuk, végigszemléltük a 38 elszakított város nevét és címerét

megjelenítő 14 stációt. (Halkan mondom, hogy a szerpentinben bandukolva ismét elhatároztam, hogy ezen túl többet járunk kirándulni, mert az nem járja, hogy a 345 méter magas Szár-hegy így kifogjon rajtam.) A hegytetőt elérve az Országzászló, a Szent István kápolna és gyönyörű kilátás tárult elénk, megjutalmazva az elcsigázottakat.

Az esti sátoraljaúj helyi séta után jól esett a vacsora, s utána lelki építkezésünket áhítat szolgálta, Joó Christopher vezetésével. A meccsre Anett hangolt bennünket egy kis közös nótázással, majd nagy mennyiségben előkerültek az ellenállhatatlan házi sütemények, paniti és fancsikai barátaink almalevei (és hát persze egyéb itókák is).

A szombatot is egy túrával kezdtük, felkaptattunk a Megyer-hegyi Tengersizemhez, s ez a különleges látvány igazán megérte (kötélpályára és sziklamászásra már senki nem vállalkozott, a fitnessóra tulajdonosok így is elégedettek lehettek). Így aztán megérdemelten látogattuk meg a Götz pincészetet, borkóstolóval egybekötve. Innen emelkedett hangulatban közelítettük meg Füzért, ahol megtöltöttük a műemlék templomot rövid ismertető erejéig, majd a jobbak megbirkóztak mind a 440 lépcsővel, ami Füzér várához vezetett (Szalontay Zsuzsa számítása). Egy kisebb szakadár csoport eközben lent kávézott...

Esti programunk ismét áhítat, ezúttal Lajossal, majd meleg szavakat és kedves ajándékokat kaptunk mezőpaniti és kárpátaljai testvéreinktől.

Később a bátrabbak bekapcsolódtak a táncházba, s ki-ki hosszabb-rövidebb ideig baráti és testvéri beszélgetést folytatott.

Vasárnap a sárospataki református templomban vettünk részt istentiszteleten, megnéztük a könyvtárat, a múzeumot és a kollégiumot. Nagy-Baló Csaba, a Református Kollégium igazgatója tartott igen tanulságos előadást az iskola „feltámasztásáról.”

Befejezésképpen a Rákóczi-várat nézte meg a csapat és ugyanitt a viszontlátás reményében búcsúztunk barátainktól.

Hálás vagyok, hogy én is a közösséggel tölthettem ezt a tartalmas és szeretetteljes hétvégét.

Jókayné Bozsó Szilvia

Közös hétvége a szeretet jegyében...

„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.”

(1 Jn 4:7)

Ez az igevers jut eszembe, ha az elmúlt hétvégére visszagondolok. Hálatelt szívvel állok meg Isten előtt: megköszönve a budafoki testvérgyülekezet szeretetét, vendégszeretetét.

Öröm volt a találkozás, a viszontlátás, a fancsikai gyülekezet tagjaival való megismerkedés, hiszen

mindannyian testvérek vagyunk, akik az Urat szeretjük és közösséget vállalunk Érette és Iránta.

Csodálatos élményekkel gazdagodtunk, hiszen számos természeti és történelmi vonatkozású értéket fedezhettünk fel, betekintést nyerve közös múltunk kincseibe. A túrázást, kirándulást követően számomra nagyon lelket felüdítő volt az áhítatokon való részvétel, elmélkedés az igemagyarázatok hallatán, a szívből jövő imák, éneklések és közös beszélgetések.

Hála és köszönet fogalmazódik meg bennem a találkozó kapcsán és Isten gazdag áldásait kívánom gyülekezeteink minden tagjának. Legyünk erősek a hitben, kitartóak az imádkozásban, elszántak abban, hogy Isten iránti életet éljünk. Maradjunk meg továbbra is egymásnak, egymást támogatva, bátorítva, hitben erősítve az Úr dicsőségére.

Soli Deo Gloria!

*Bodó Bella
Mezőpanit*

halacska
REFORMÁTUS ÓVODA

„Krisztusom, kívüléd nincs kihez járulnom ...”

Mielőtt tollat ragadtam, átnéztem a korábbi, a hírlevélbe szánt halacszkás írásokat. Pontosan egy év telt el, a legutóbbi, hírlevélbe szánt beszámolómtól. Akkor lelkünket elsősorban az járta át, hogy hálát mondjunk a törley téri épület felújításáért.

Az új nevelési év indítása jó alkalom arra, hogy végiggondoljuk, azóta mi változott környezetünkben, ill. házunk táján. Ezek a változások mit hoznak elénk, mit eredményeznek. Hogyan induljon most az év? Milyen tudással, érzésekkel, és reménnyel vágunk bele az új nevelési évbe?

Azt mindannyian tapasztaljuk, hogy az eddig természetesnek tartott struktúrák inognak. Fokozódik a kiszámíthatatlanság, nehezedik az élet, beszűkülnek az erőforrások (benne az energiaforrások). Az óvoda (általában a köznevelési) szektorban nő az elvándorlás és a fluktuáció. Ebben a helyzetben mit tehetünk, mire figyeljünk?

Az egyik az, hogy amit eddig természetesnek vettünk, ami evidens számunkra, az felértékelődik, azt még inkább becsüljük meg. Megbecsülhetjük a családjainkat; a kiegyensúlyozott, egészséges kapcsolatainkat; azokat a közösségeket, amelyekből erőt meríthetünk és amelyeket támogathatunk jelenlétünkkel.

Így van ez a halacskás munkaközösséggel is. Az itt szolgáló munkatársak az óvodai közösség szellemiségére, kultúrájára, értékeire támaszkodhatnak, és egyben felelősségük, hogy ezeket megőrizzék, megvédjék. Néhányat említek ezekből, melyeket az évnyitó értekezleten a munkatársak artikuláltak: bátorítás, alázat, áldozatvállalás, humor, összefogás, engedelmesség Istennek.

A másik, hogy a várható fokozódó terhek (saját és egymáséi) hordozására készüljünk és alkalmasak legyünk. Ezt a felnőtt áhítatok és a leigondozói szolgálatok rendjének alakításával tudjuk megteremteni. Ez utóbbi már csak azért is időszerű, mert Némethné Pötördi Zsuzsa a Halacskában közel egy évtizednyi mentálhigiénés szolgálatot követően ment nyáron nyugdíjba. E formában is köszönjük áldozatos munkáját.

A nehezedő élet, a megélt és közélről megtapasztalt szenvedéseink nem csak a kézzel nem megfogható közösségi javakra, hanem megváltónkra, Krisztus Urunkra irányítja figyelmünket. Ahogy ezt az 1600-as évek egyik református iskolaalapítója, Pécselyi Király Imre a (rég, fekete énekeskönyv számozása szerinti) 226. énekünkben oly szépen írja: „Krisztusom kívüled nincs kihez járulnom, Ily beteg voltomban nincs kitől gyógyulnom;”. Számunkra Ő adja a kapaszkodót, és végső soron az Ő munkálkodása, hogy pl. az óriási pedagógus hiány ellenére minden pedagógus munkakörünk

betöltött: négy új óvodapedagógus kollégával gazdagodott közösségünk nyár óta.

Idézve a fenti énekünk utolsó versszakát:

„Dicsértessél, Atya Isten, magasságban, Mi Urunk Krisztussal mind egy méltóságban, És a Szentlélekkel mind egy hatalomban: Háromság egy Isten, áldj meg dolgainkban.”

Hörömpöly Csaba
gyülekezeti tag,
intézményvezető-koordinátor, Halacska Óvoda

Kedves Gyülekezet!

Örömmel jelentkezünk hosszú idő után újra a gyülekezet Hírlevél című újságában!

Szeretnénk időről időre beszámolni a Halacska óvoda alkalmairól, a mindennapok örömeiről, bánatairól.

Most, szeptemberben már lázasan készülünk a nevelési év új lehetőségeire, a gazdag programok közötti válogatásokra, a keresztyén nevelés elhivatott perceire.

Az elmúlt nevelési év végén több kollégától búcsúztunk. Bár az élet örömteli eseményei - gyermeknövekedés, ismét nyugdíjba vonulás, tanulás, családi élet távoli megkezdése - miatt, de a mindennapi életben bizony hiányoznak majd nekünk!

Ám ez újabb szeretetben, bizalomban, szakmai növekedésben gazdag kapcsolatok kialakulását segíti elő, és most mi erre fókuszálunk! Izgalmas várakozással tekintünk a jövő felé, amire az Úr Jézus áldását minden nap kérjük!

A gazdag programtárunk minden hozzánk járó, különböző korcsoportú gyermek számára változatos, információ-éhséget megnyitó, izgalommal teli. Számunkra is kérdéses, hogy melyiket, milyen gyakran és formában válasszuk majd.

Igyekszünk az első negyedévben megvalósult eseményekről minél részletesebben beszámolni, pl: Szüretelés, Halacska nap, Adventi készülődés, stb. Isten áldását kérjük munkánkra!

Áldás, békesség!

*Szilágyiné Csipak Viktória
óvodapedagógus*

Iskolánk új igazgatója

Kuruczné Domaházi Margit Anna vagyok, Debrecenben születtem, anyai és apai ágon is református, polgári családban nőttem fel. A gimnáziumi tanulmányaimat az akkori Kossuth Lajos Tudományegyetem Gyakorló Gimnáziumá-ban végeztem, amely a Dóczy Gimnázium épületében volt. Egyetemi diplomámat az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szereztem magyar nyelv és irodalom – filozófia szakon 1986-ban. Első munkahelyem a Zsámbéki Tanítóképző Főiskola volt, ahol tíz évig filozófiát tanítottam.

Közben férjhez mentem, és két gyermekem született. Harmincöt éve élek Budapesten, Budatétényben lakom. A Budapest-Budafoki Református Egyházközség gyülekezetének hivatalosan 2013 óta vagyok tagja, ebben az évben konfirmáltam. Nagy Péter tiszteletes úr által vezetett csütörtök reggeli Bibliaórák életem meghatározó eseményei voltak. Igyekszem a gyülekezet életében aktívan részt ven-

ni. Alapítása óta tagja vagyok a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskola és Gimnázium igazgatótanácsának, segítem a fenntartói feladatok ellátását.

A múltban és a jelenben is sok szállal kötődöm a református valláshoz és az egyházhoz. A hitemet mindig megtartottam, és a hitem megtartott engem. Az Úrtól kapott képességeimmel megpróbáltam jól sáfárkodni. Az elmúlt hat évben a Lónyay Utcai Református Gimnázium és Kollégium igazgatóhelyettese voltam, korábban pedig a tanügyigazgatásban, az iskolák fenntartását, működtetését irányító tankerületben dolgoztam. Pedagógusként így mindkét oldalt látva próbálom ötvözni a tapasztalataimat, gyümölcsöztetni az egyiket a másikban.

Évek óta az volt az álmom, hogy egyházi iskolában hasznosíthassam a tudásomat. Ebben a közegben érzem jól magam, itt tudok önmagam lenni. A gondolataimat, érzéseimet itt tudom relevánsan megfogalmazni. Peregrinus diákként most hazaértem.

Azt vallom, amit Babits Mihály Irodalmi nevelés című esszéjében, melyet fogarasi diákjainak írt, így fogalmazott meg:

„Gondolkodni és beszélni: nem lehetne rövidebben, és mégis teljesebben megjelölni egész középiskolai tanításunk célját. Nem tanítunk mesterséget, és nem képesítünk semmi mesterségre. Nem tanítunk ismereteket a feledésnek. Nem tanítunk tudományt: a tudomány nem tíz-tizennyolc éves gyermekeknek való. Aki tudományt akar tanulni, an-

nak már nagyon jól kell gondolkodni tudni. Művészetet sem tanítunk: azt nem lehet tanulni. Gondolkodni és beszélni tanítunk.“

Jézus Krisztus elkötelezett híveként szeretnék a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskola és Gimnáziumban azon munkálkodni, hogy megvalósuljon az itt tanulók keresztyén emberré nevelése, és az ezen fáradozók krisztusi lelkületének erősödése a szeretet kettős parancsa által:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második is hasonló ehhez. Szeresd felebarátodat, mint magadat.”(Mt. 22: 37-38.)

Áldás, békesség!

Kuruczné Domaházi Margit Anna

Alsós hittantábor – Az Örökség Hete

„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.” (2Tim 1:14) – írta egykor Pál apostol a fiatal Timóteusnak, utalva arra, hogy nagyanyja Lóisz, és édesanyja Euniké is képmutatás nélküli hitben élt, és az evangélium kincse nem csak az őseiknek, hanem az ifjú tanítványnak is adatott.

Ennek szellemében gyűjtöttünk egyben harmincöt alsó tagozatos gyermeket a Rózsakerti Demjén István gimnázium épületébe öt napon keresztül, ahol tizenkét önkéntes segítő munkájának felügyelete

alatt kutattuk, vizsgáltuk és gyűjtöttük egybe, hogy mi mindent örököltünk egyéni, családi, és közösségi értelemben a saját őseinktől.

A tábor első napján megismerkedésünk közben a tizenkét éves Jézus földi, bibliai rokonaival és mennyei családjával ismerkedtünk meg. A második napon saját családfáinkat készítettük el szülői segítséggel. Harmadik napunk központi része a Budafoki Református Gyülekezet templomában telt, ahol generációk találkozásában hoztuk össze a nyugdíjas körünk nagylelkű tagjait ifjú táborozóinkkal. Beszámoltak hitre jutásukról, gyülekeztünk örökségéről, és Szász Lajos lelkipásztorunk útmutatásával hallottak Demjén István templomépítő munkájáról. Negyedik napunkon nemzeti örökségeinkkel foglalkoztunk, kézműves formában megelevenítve a trikolór valamennyi változatát. Utolsó teljes napunkon pedig Isten országának várományosaiként színdarabok megjelenítésével és a szülőknek, nagyszülőknek való bemutatással töltöttük, szeretetvendégséggel.

Július 3-án, vasárnap a 10 órás istentiszteleten találkoztunk utoljára, akik még el tudtunk jönni azelőtt, hogy más táborokban, vagy nyaralásokon folytassuk szünidőnket. Hálát adunk azért, hogy a nagy melegben a gimnázium hűvös fala között meg tudtuk húzni magunkat, jégkrémek tucatjaival hűsítettük magunkat az ebédek után, és emlékeinket gazdagítja a tornaterem játékaik gazdagsága, ami rendelkezésünkre állt. Köszönet illeti Ábrahám Angéla, Bálint-Pallaghy Réka, és Ábrahám Edit ta-

nárnőket a csoportvezetésért, és valamennyi segítőt a szórakoztatásért, játékért, drága idejükért, amit a szünidőből a gyerekeknek áldoztak.

Soli Deo Gloria!

*Németh Tamás
iskolalelkész*

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

1221 Budapest, Demjén István u. 2.

Telefon: + 36 30 165 9633

E-lel: budapest-budafok@reformatus.hu

Lelkipásztor: Szász Lajos

Iskolalelkészek: Németh Tamás, Joó Dávid Christopher

Beosztott lelkészek: Jani Livia, Papp-Tóth Viola,

Szászné Lázár Csenge

Főgondnok: Németh Géza

Diakónus: Juhászné Szabó Kata

Hitoktatók: Pajzsné Lévy Réka, Váradiné Sipos Judit

Honlapunk: <http://www.feltamadas.hu>